

Da mindretallet altså må mene, at erklæringen af 19. januar 1940 må forpligte en regering så vidt, må en tilsidesættelse af disse pligter anses for forsømmelse i lighed med tilsidesættelse af et af rigsdagen ved lov vedtaget pålæg.

Regeringens adfærd giver imidlertid mindretallet anledning til at mene, at en sådan tilsidesættelse forelå.“

Efter nærmere at have begrundet denne opfattelse anfører mindretallet videre:

„Mindretallet mener ikke specielt at kunne drage hr. Alsing Andersen til ansvar for manglende orientering af rigsdagens partier igennem udenrigspolitisk nævn eller 8 mands udvalget, da den daværende regering må bære et kollektivt ansvar derfor; mindretallet har derfor alene begrundet sine synspunkter i forhold, hvor den daværende forsvarsminister måtte have et selvstændigt ansvar og en selvstændig pligt til at handle. At være betroet den øverste ledelse af landets forsvar under en storrig i Vesteuropa må nødvendigvis kræve en særlig aktivitet og agtpågivenhed, specielt efter at folketinget ved sin beslutning af 19. januar 1940 klart havde tilkendegivet, at landets neutralitet og uafhængighed skulle værnes med de til rådighed værende midler.

Mindretallet må imidlertid erkende, at den lange tid, der er forløbet, siden Danmark blev besat, vil gøre det vanskeligt at føre et til domfældelse fornødent bevis, bl. a. fordi adskillige af de implicerede i mellemtiden er afgået ved døden. Det vil næppe være rimeligt alene at rejse tiltale mod folketingsmand Alsing Andersen, hvis undladelse ikke vil kunne bedømmes uden samtidig bedømmelse af de afdødes, statsminister Staunings, udenrigsminister Munchs og viceadmiral Rechnitzers, forhold. Desuden har verdensudviklingen og vort lands ændrede udenrigs- og forsvarspolitik givet svaret på bedømmelsen af Danmarks udenrigs- og forsvarspolitiske linie i perioden inden 2. verdenskrig.

Under hensyn hertil skal mindretallet anbefale folketinget at tage de parlamentariske kommissioners beretninger til efterretning og dermed overlade denne periodes politik og politiske handlinger til historiens bedømmelse“.

Et *tredie mindretal* (Thestrup) „er med det af Poul Møller og Tesdorpf bestående mindretal enig i at anbefale folketinget at tage de parlamentariske kommissioners beretninger til efterretning og dermed overlade denne periodes politiske handlinger og politik til historiens bedømmelse.

Jeg er enig med Poul Møller og Tesdorpf i:

1. at udvalgets beføjelser ikke når videre end til at give indstilling om rejsning af tiltale på grundlag af det materiale, der foreligger i kommissionens beretninger,
2. at der ikke efter det i disse beretninger oplyste findes grundlag for at rejse tiltale mod nogen person for landsforræderi, og